

ial wõimalik oleks põldu umbrohuft nõnda puhastada, kui pisukest õue aeda, siis lähaks wiljapõld igapidi rohkemaks. Et külwiga uut umbrohtu wäljale ei wiida, oleks wäga mõnu, kui iga peremees wiljaseemnest umbrohu-seemne terakesed sõelaga ehk muul wiisil wäljavalitada püaks, kuida mina teen. — Soofüla peremehele kostsid naerdes: „Seda tühja tööd ei ole meie isade-isade ega nende wanemad mila' algi teinud wanal häälel ael, on siiski elanud ja leiba sõõnud; miks meie teiste peaksime tegema? Taewa Isa, kes wilja- ja umbrohu-seemned on loonud, on ka iga inimese tarwis oma wõrra maad annud, kus mõlemil mahti on kasutada. Ega inimese ommetegi Jumalast targem wõid olla? Kaswab wili loopsakast, siis lämmastab ta umbrohtu muidugi ära.“ — „Weel sagedamast,“ kostis Jüri tõsise sõnaga — „leiamine kurnatud, lahjal põllul umbrohu wilja üle wõimust wõtma. Mõni seemendamise tarwis korratud põld näitab ülesäetud sõõdi sarnane, nõnda et iga wau wahel haljendaw peenar jookseb, mis äle pulka ei karda. Kuida mul isa ja isa-isa omal ael põldu on harinud, sest ei pea ma pikemat lugu, waid katsun iga tööd seda mõõda toimetada, kui mõistus mul ulatab. Teie kiidate, armsad külamehed, õnneks, kui oma leiwaga mätale ja uue murule ulatate ja siis wast magasi aidast lisa lähate wõtma, sest teie isad olid niamoti teinud! Aga ma tahan püüda oma leiwaga uue leikuseni ulatada, wana seemnega põldu külwata ja kui Jumal töötegu õnnistab, weel natuke wana wilja salwe põhjast kokupühkida, kui uus pealetuleb. Wana wara ei tee peremehele kuskil

lahju, waid on kogemata häda ael üks tugew kee, kus peale julgest wõime toetada.“ — Riisugune jut wihaastas Soofüla mehi wäga, sest Jüri tahtis neist targem olla, kes nemad maast madalast ühtepuhku põldu harinud, senni kui tema poole eluaega mõisas oli elanud, ja hoostega ümberkäinud. Mehed arwasid: „Jüriks kogemata õn teind teda uhkeks; kui midagi äpardust juhtub, külap siis hakkab meie kombeid pidama ja tuleb meilt nõuu küsima, ehk paremat õpetust paluma.“

„Ehk küll neid pilkamise jutusi enamist kõrtsi kohas salamahtri ja Jüri selja taga westeti, siiski ei olnud neil päiwil kui praegu hüwa rahwa puudust, kes kõik kuulnud pilkamised iljemine kas Jüri ehk Eisu kõrwa wiisid ja omast pääst mõnda magusat weel pealeliskasid. Mõni rahwa kombedega alles wõeras noorem inimene ehk oleks seda kuuldes wihaseks läinud, ehk tühja mõtlema hakanud, aga Jüri laskis lori sosimised ühest kõrwast sisse ja teisest wälja, ja läks kui ani peale walatud wee ämbri alt kuniwalt edasi.“

„Esimese aasta lõpul, kus uus majaperemees sissetulifust ja wäljaandest aru hakkas tegema, näitas rehung (arwotsus) wäga turblif; sissetulif näitas wäljaandmise wastu — kui roti saba kassi keha wastu — wäga pisuke. Natuke met, mõni leifik wõid, üks nuumatud noor siga, paar waka tangu, nelisada kapsapääd ja mõni korwike kanamune, nõnda kui üks neljanädalane lehmanis imetud ärgwasikas: se oli kõik, mis linna turule wiidud. Selle wastu näitas wäljaantud raha wäga suur. Mitu arglikumad oleks seda nähes ko-